

Onthechting en herkenning

De eerste keer dat ik *Boek van het Zelf* van Willem Glaudemans las, kwam ik tot ongeveer halverwege. Vervolgens legde ik het weg om een detective te gaan lezen en vergat ik het volledig. Een paar maanden later kwam het weer in mijn gedachten omdat een vriendin er enthousiast over was. Dat was waar ook, ik moest dat boek nog bespreken voor het MIC Magazine! Ik begon maar weer van voren af aan, omdat ik me er niets meer van herinnerde. En al op de derde bladzijde van het voorwoord las ik toen: '...het ego (zal) zich naar alle waarschijnlijkheid niet makkelijk gewonnen geven, en zijn gekoesterde schijnidentiteit niet zomaar opgeven. Vermoedelijk zal het proberen ervoor te zorgen dat je dit boek niet leest, het weglegt en vergeet...' Inderdaad.

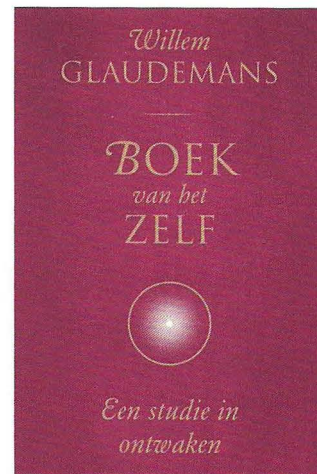
Wat Glaudemans met zijn boek beoogt is ook beslist geen goed nieuws voor het ego: laat los wat je niet bent (het kleine zelf met zijn afgescheiden identiteit, gemaakt van schuld en angst, het ego), en omarm wat je wel bent (het Zelf, oneindig en eeuwig, één met de Al-Ene en de schepping). 'Het een is een kwestie van onthechting, het ander van herkenning.'

Dit te bereiken vergt een heel proces dat uit verschillende fases bestaat, maar dat in feite maar om twee dingen draait: loskomen van ego-identificatie, en herinneren wie je werkelijk bent. De methode die Glaudemans hiervoor geeft: onderscheid maken, innerlijk

onderzoek doen, naar het ego kijken, jezelf vragen stellen, en op deze manier helder worden over een andere keuze. Dat is het, en dan zijn we alleen nog maar in het voorwoord. De rest van het boek is hier een uitwerking van en bestaat uit twee delen: *Wat we niet zijn* en *Wat we wel zijn*, afgesloten met nog een hoofdstukje *Zelfinzichten*, dat bestaat uit korte poëtische teksten met een korte reflectie erop.

Het aardige is dat we allemaal weten wat we niet zijn, juist omdat we denken dat we dat wél zijn: niet ons lichaam met onze zintuigen en ons imago, niet ons denken, niet onze emoties en gevoelens, niet onze persoonlijkheid, niet onze talenten, niet onze wil, en heel belangrijk: niet ons ego. Maar wat zijn we dan in werkelijkheid wel? Dat is een stuk moeilijker om te concretiseren en om er contact mee te maken, juist omdat alles wat we niet zijn dit verschrikkelijk in de weg zit. Het gaat in feite om het blijvende in je, het constante, waarmee we contact kunnen krijgen als we dat wat in de weg zit weten los te laten. Kenmerken van dit Zelf: liefde en innerlijke vrede. En praktisch als het boek is, we krijgen een handreiking: 'Daar kun je dus beginnen, bij het "eind"'. Leef de aspecten van liefde, ... en die kunnen je uiteindelijk niet anders dan naar de bron ervan brengen.'

En als we dit bereikt hebben, zijn we dan 'verlicht'? Nou, eigenlijk waren we dat al, dus er valt niets te bereiken.

Het is veeleer de dingen die in de weg staan van je laten afglijden in een afbraakproces. Al die dingen die je niet bent maar denkt te zijn. En bij sommige mensen gebeurt dat in één keer, zonder dat ze hiernaar op zoek waren (zoek en vind niet, is het motto van het ego volgens *Een Cursus in wonderen*) en bij anderen vergt het een langdurig afbraakproces, waarbij dit boek van nut kan zijn.

Opmerkelijk vind ik dat Willem Glaudemans, als vertegenwoordiger van het gedachtegoed van de Cursus, voor dit boek naast de Cursus in hoge mate te rade gaat bij een aantal leermeesters van de, evenals de Cursus, non-dualistische advaita, met name Ramana Maharshi en Sri Nisargadatta Maharaj.

Anita Koster

Willem Glaudemans. *Boek van het Zelf; een studie in ontwaken*. AnkhHermes, Utrecht 2017, Biblos-serie deel 6. 224 blz., €20,-